

Scénář k rozhlasové reportáži o životě pamětnice Kamily Hnátové

Dominik: Paní Kamila Hnátová pochází ze Starých Bohnic. Narodila se v roce devatenáct čtyřicet jedna do rodiny stavitele a v Bohnicích prožila celý svůj život.

Pamětnice: Tady byla vesnice v polích, takže my jsme měli volnost.....Pamatuju si několik příhod, kdy mně mohly bejt 4 roky těsně před koncem když jsme museli letět do sklepa, že jo, byl nálet a tady říkali hele hele a tamhle na severu prostě zář říkaj to hořej Drážďany.

Mia: I takto znělo dětství paní Hnátové. Zvuky letadel a tanků slyšela často, protože vyrůstala v době druhé světové války. Vzpomíná si na jedno zvláštní setkání s neznámým mužem.

Pamětnice: Právě to bylo těsně než válka skončila, na jaře, čili to byl takovej duben 45 jsem šla s rodičema tady dolů na procházku jak je ten nyní útulek psí tak v tom kopečku nahoře prostě u takovýho stromu ležel pán v pruhovaným munduru prostě byl to Polák, kterej utek, (ponevadž tam byla trať a prostě) utek z toho transportu a teďka prostě zuboženej tak tatínek tehda jako jsme mu vysvětlili, on rozuměl, že pro něj přide v noci, aby tam byl schovaný

Johana: Strach a obavy o rodinu paní Kamilu neopustily ani po válce.

Její otec vlastnil stavební firmu, a to byl po roce 1948, po nástupu komunistů k moci, velký problém.

Pamětnice: Prakticky to byla doba zlá, poněvadž to byl osmačtyřicátý rok, že jo, a já jsem jako zažívala tu hrůzu tady, když někdo v noci zazvonil, jestli pro tatínka nejdou, to byly takový bohužel doby, kdy tady v místě se stalo několik takových případů.

Pro mě byl zakořeněnej tenhle strach (z nějakýho jakéhokoli) a vědělo se, jako která dobrá duše to tady dělá.

Adéla: Problémy s režimem se znovu objevily na začátku pracovní kariéry paní Kamily.

Pamětnice: ... a dozvěděla jsem se, že ona dáma šla na okresní výbor, že jo, a tam prostě udala, že jak je možný, že dcera soukromníka může být zaměstnaná v ústavu první kategorie, což byl tehda Státní ústav pro rekonstrukci památek.

Adéla: S tanky se paní Kamila potkala ještě jednou, v létě roku 1968 přímo v centru Prahy

Pamětnice: Tak jsme se tam propletli mezi těma tankama z těch Strašnic jsme tam šli pěšky, že jo no a teďka tam to bouchalo, všude u rozhlasu... A tady nad Bohnicema to přistávaly ty těžký veliký letadla, co převážel ty tanky, tak tady to hučelo.

Dominik: Dopad komunistické totality na rodinu paní Kamily byl velký, proto neměla chuť se o politiku dále zajímat. Jejím koníčkem, a zároveň i její profesí byly rekonstrukce starých budov, na kterých pracovala spolu se svým manželem po celý život. Paní Kamila je dnes stále plná vzpomínek a optimismu. A její moto na závěr je krátké.

Pamětnice: Přežít. Slušně přežít.